

4. Direktiivi 2009/16 (muudetud direktiiviga 2017/2110) artiklit 19 tuleb tõlgendada nii, et kui on kindlaks tehtud, et laevu, mida kasutatakse tegelikult süstemaatiliseks merel ohtu või hätta sattunud inimeste otsingu- ja päästetegevuseks, kuigi need on lipuriigi staatusega liikmesriigi poolt klassifitseeritud ja sertifitseeritud kaubalaevadena, on käitatud viisil, mis ohustab isikuid, vara või keskkonda, ei või sadamariigi staatusega liikmesriik seada selliste laevade kinnipidamisest vabastamise või kinnipidamise tühistamise tingimuseks, et neil on selle tegevuse jaoks kohandatud tunnistused ja nad järgivad kõiki vastavaid nõudeid. Seevastu võib see liikmesriik määrata konkreetseid parandusmeetmeid, mis on seotud meresõiduohutuse, reostuse vältimise ning elu- ja töötingimustega laeva pardal, kui need parandusmeetmed on põhjendatud selliste puuduste olemasoluga, mis kujutavad endast ilmselget ohtu meresõiduohutusele, tervisele või keskkonnale ning mille tõttu on võimatu navigeerida meresõiduohutuse tagamiseks sobivates tingimustes. Lisaks peavad sellised parandusmeetmed olema selleks sobivad, vajalikud ja proportsionaalsed. Peale selle peab nende kohaldamine ja elluviimine sadamariigi poolt toimuma lojaalses koostöös lipuriigiga, järgides nende riikide vastavaid volitusi.

(¹) ELT C 98, 22.3.2021.

Euroopa Kohtu (kuues koda) 22. septembri 2022. aasta otsus (Bundesarbeitsgerichti eelotsusetaotlus – Saksamaa) – LB versus TO

(Kohtuasi C-120/21) (¹)

(Eelotsusetaotlus – Sotsiaalpoliitika – Töötajate ohutuse ja tervise kaitse – Tööaja korraldus – Euroopa Liidu põhiõiguste harta artikli 31 lõige 2 – Direktiiv 2003/88/EÜ – Artikkel 7 – Õigus tasustatud põhipuhkusele – Rahaline hüvitis kasutamata puhkuse eest pärast töösuhte lõppemist – Kolmeaastane aegumistähtaeg – Tähtaja algus – Töötaja piisav teavitamine)

(2022/C 424/09)

Kohtumenetluse keel: saksa

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Bundesarbeitsgericht

Põhikohtuasja pooled

Hageja: LB

Kostja: TO

Resolutsioon

Euroopa Parlamendi ja nõukogu 4. novembri 2003. aasta direktiivi 2003/88/EÜ tööaja korralduse teatavate aspektide kohta artiklit 7 ja Euroopa Liidu põhiõiguste harta artikli 31 lõiget 2

tuleb tõlgendada nii, et

nendega on vastuolus riigisisese õigusnormid, mille kohaselt töötaja õigus võrdlusperioodil omandatud tasustatud põhipuhkusele aegub pärast kolmeaastase tähtaja möödumist, mis hakkab kulgema selle aasta lõppedes, mil see õigus tekkis, kui tööandja ei ole töötajale tegelikult andnud võimalust seda õigust kasutada.

(¹) ELT C 182, 10.5.2021.